

Guy de T ramond.

Tajemniczy zbrodniarz.

(Tłum. Marya Toczyska).

21

Po upływie dwudziestu lat przebyłych w Ameryce, o pracy nad siły, Paweł postanowi  powr ocić do Francji. Cel pierwszy zosta  osiągnięty. Powraca  z majątkiem i mógł teraz b ezpiecznie starać się o wyjaśnienie dziwnej tajemnicy, która niegdyś spowodowała jego wygnanie.

W długich, bezsennych nocach, strawionych na rozmyślaniu, doszedł do przekonania, że internacjonalna szajka szpiegowska, która zdołał ukraść niegdyś plany łodzi podwodnych, poświeciła go bez namysłu, w celu za o zenia ko o  z swoich. Dowód tej piekielnej machinacji musiał gdzie  istnieć przecież.

Trzeba go była za jakąbądź cen  odnaleźć, przy użyciu wielkich zasobów energii i zaparcia się osobistego, nabytego w tych ciężkich latach walki i pracy nadludzkiej prawie.

Paweł nie waha  się ani jednej chwili.

Poruci  eksplotacye swoje człowiekowi godnemu zaufania i wsiadł na okr et płynący do Francji pod przybranem nazwiskiem Jonathana Williama Forstera.

Lecz w chwili kiedy już stan  na pokładzie okr etu, mającego go zawie ć do kraju — Paweł dozna  gwałtownego, niemiłego wstrząśnienia.

Spostrzegł na pokładzie dwóch inspektorów — tych samych, którzy niegdyś aresztowali go w parowach d'Ollioules i odprowadzili z kajdankami na rękach do więzienia do Toulon.

Tak! to byli oni!

Powracali zapewne z misji jakiejś z Ameryki i jakiś dziwny kaprys losu postawi  ich na jego drodze, budzac w jego umyśle okropne wspomnienie przesz oci, którą chci  zatrzeć w swojej pamieci. Podróż odbyta w ich towarzystwie nie mogła być przyjemna i bezpieczna.

Skoro on od pierwszego wej zenia ich pozna , czy było m żliwym, aby oni ze swej strony nie rozpoznali w nim dawnego wi znia oskar zonego o szpiegostwo?

Zmieni  się zapewne przez te lat dwadzieścia. Cera jego opalona przez ciągłe przebywanie na powietrzu i słońcu, zmarszczki nabyte na czole, włosy już lekko spr szone siwizn  i długa jasna broda cowboya — wszystko to za arło z czasem wspomnienie eleganckiego, wytwornego m łodego oficera z lat ubiegłych. Ale czy nie było właśnie zadaniem tych ludzi odnajdywać prawdziwe rysy ludzi poprzez przemiany uczynione latami?

Dlatego też Paweł, choć dostatecznie zaprawiony by  wobec niebezpieczn stwa, postanowi  nie narażać się. Wycofanie się ostrożne w tym wypadku nie było ucieczk .

Opu ci  wic  pokład okr etu uwo cacy agentów i sam nazajutrz wsiadł na parowiec handlowy „Black Old Dog”, z trudem namówiwszy kapitana na przewiezienie go.

W dwa tygodnie później wysiadł na dworcu w Lyonie, dokąd zawi   go pospieszny pociąg odchodzący z Marsylii.

Przez lata te Paryż uległ już znacznej zmianie. Ulice ro i  się od automobilów i linii tramwajowych. Ruch na mieście był olbrzymi.

Paweł do Varelles urodzi  si  i wzr   w dzielnicy Baguillettes. W owym czasie był to zakątek cichy i mało zaludniony małymi domkami, wznoszacymi si  pośród ogrodów.

Paweł uda  się tam, przyciągnięty wspomnieniem pracowitej swojej m łodo ci, spędzonej tutaj i także dlatego, że czu  się tu mniej obcym

ni  w innych zabudowanych licznie, bogatych, dzielnicach miasta.

Wyszedłszy wic  z dworca wsiadł do pierwszego odje dzaj cego omnibusu.

Ale w chwili, kiedy w jakiś czas później, zag bia  si  już pieszo w tłum rojacym się po ulicach, spostrzeg , że ktoś szedł za nim sledzac jego kroki. Czy może zosta  poznany przez agentów w procesie Orleanu, czy też kapitan z „Black Old Dog”u” m szcz c się za nieprzyjemności doznane od niego w czasie przeprawy, pospieszy  z oskarżeniem na policy ?

Okropne wzruszenie  cisn   jego serce jak kleszczami.

Przecież tu, w ojczyznie swojej, by  tylko nędznym paryasem, więźniem uchylającym się od zasłużonej kary, na którym ręka sprawiedliwosci zaci żyć mogła w każdej chwili!

Po chwili jednak Paweł zdołał opanować wzruszenie i spojrz l rzeczywistości pro to w oczy.

Papiery jego, wzięte tam w Ameryce od jednego ze swoich współpracowników, opiewały na nazwisko J. W. Forstera, podr  zaj cego dla

który w taki niespodziewany sposób pojawi  się na bruku paryskim?

Wszystkie przypuszczenia były m żliwe. Paweł postanowi  wic  pozostawić wszystko biegowi rzeczy, nie usiłując sprzeciwi ć si  losowi.

W ten to sposób przyby  do hotelu Biot, gdzie za ada  pokoju, chcąc wypoc  ć po trudach nocy spędzonej w pociągu.

Od pierwszego spojrzenia rozpozn ł w s l żacym hotelowym przebranego agenta policyjnego.

Wic  jednak ten człowiek czepia  się uporczywie jego kroków.

Paweł uzna  wówczas za stosowne uwolnić się od tej krępującej opieki i wymknąć się z hotelu bez zwrócenia uwagi swego towarzysza.

Przypadek niespodziewanie przyszedł mu z pomocą. By  nim „szczur” hotelowy, który węsząc w nim dobrą zdobycz, pospieszy  również za nim do hotelu, nie do my laj c si , że bezwiednie tym sposobem dopomaga zamiarowi agenta Lapipe’a.

Ten nocny opryszek, rutynowany już w swoim, fachu rozpoc  ł swoją tajemniczą działalność u  pieniem s l żacego hotelowego za pomocą chloroformu napuszczonego do pokoju przez dziurk  od klucza. Poczém, pewny już, że nikt mu nie przeszkodzi, wsunął się do pokoju podr  znego, otworzywszy drzwi udoskonalonym wytrychem, uzbrojony w zabójczą swoją maczug .

Przeliczy  się jednak.

Nie zd ży  jeszcze podnieść ręki nad g w  swojej ofiary kiedy nagle uczu , że ktoś pochwyci  go za ramię z niezwykle si  i ugiął ku ziemi.

Nastąpiła kr tka, milcząca walka...

Detektyw Newton, ukryty jak wiadomo w sąsiednim pokoju, zaledwie pochwyci  szmer jaki s st miony.

W dziesięc minut później bandyta leżał bezwładnie na ziemi, ugodzony śmiertelnie własną broni . Paweł de Varelles oprzytomniawszy cokolwiek, zrozumiał jaką niespodziewaną korzy  ć dla siebie może osiągnąć z tej sytuacji.

Szybko i zręcznie przybra  opryszk  w swoje własne ubranie i brzytew, ktor  mial przy sobie odc ł jego w asy.

Trup ten, o twarzy g dklej bez zarostu, mógł bez jakichkolwiek podejrze i uchodzić teraz za trup jego własny. Fałszywa za  broda przygotowana na kominku, mogła doskonale wy lumaczy  naglą zmian  zasz  w fizjonomii zmarłego.

Ukończywszy t  przemian , Paweł otworzy  cicho okno i wyjrzał na ulicę. Spokojna była i pusta. Wzdłuż ściany domu wznosi  si 

latarnia gazowa, rzucając wokoło krąg jasnego, mlecznego światła. Latarnia ta znajdowa  się tak blisko okna, że z łatwością można ją było r k  dosi gn ć. W kilka sekund później Paweł sta  już na ulicy.

— U  — sapnął wzdychając ciężko — teraz mog  już być spokojnym! Tajemniczy pasager z „Black Old Dog”, zosta  zamordowany i nikt nie przyjdzie poszukiwa  mnie na tamym świecie. Jednakże ze zbytku ostrożności zatelefonuję temu sprytnemu detektywowi, który tak troskliwie czuwa nade mną, że spać już może spokojnie...

Podni  ł g w  ku niebu. W spojrzeniu jego błyszczał promień nadziei i niewzruszonej energii.

— A teraz — zawo a  stanowczym, pewnym g losem — do dzieła! i niech mnie Bóg ma w swojej opiece!

(C ag dalszy nastąpi).

by  to „szczur” hotelowy...

przyjemności. Któż wic  mógł go zmusi  do przyznania, że on to jest zbiegłym więźniem z Toulonu?

Jednakże musiał użyć wszelkich ostrożności. Gdyby chci  teraz uciec, uchylić się przed pgoni , nara a  si  oczywiście na aresztowanie pewne.

Dzięki małemu lusterkowi kieszonkowemu, w którem pozornie przegl da  si , podziwiając elegancj  staranną brod , ktor  zręczny fryzjer w Marsylii zast pi  dawniejszą dziko rozrośniętą i zaniedbaną, Paweł mógł sledzić zachowanie agenta idącego za nim.

Już kilkakrotnie ten ostatni mial sposobność położyć mu r k  na ramieniu i aresztować. Jednakże nie uczyni  tego.

Po wypadku z rozbieganym koniem, pozwoli  mu nawet zgubić się w tłumie i u  ć owacyom publiczności, poruszonej jego odważnym czynem i nie interweniowa  wcale.

Czyżby wic  agent nie by  całkiem pewny, że ma przed sobą człowieka, którego poszukiwa ?

Lub też może poruczono mu tylko sprawdzenie, jak zachowuje się ten cudzoziemiec,